

רע"פ 5054/19 - מוראד ערמין נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5054/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: מוראד ערמין

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בע"פ 27843-06-18 מיום 25.6.2019 שניתן על ידי כב' השופטים ר' יעקובי; מ' בר-עם וח' מ' לומפ

בשם המבקש: עו"ד מסרי אחמד

החלטה

- לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' יעקובי; מ' בר-עם וח' מ' לומפ) בע"פ 27843-06-18 מיום 25.6.2019, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום (השופט ד' פולוק) בת"פ 40463-11-12 מיום 12.3.2018 ומיום 2.5.2018 בהתאמה.
- נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו שורה ארוכה של עבירות מס לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק המע"מ) במסגרת שישה אישומים נפרדים.
- על פי המפורט בכתב האישום, המבקש שימש כמנהל הפעיל של חמשת הנאשמות האחרות בפרשה

-חברות בע"מ הרשומות כ"עוסק מורשה" (להלן: החברות).

בין השנים 2010-2012 הגיש המבקש דו"חות תקופתיים לרשות המיסים עבור שלוש מהחברות. בחלק מדו"חות אלו ניכר אותן חברות באמצעות המבקש מס תשומות בסך כולל של 2,023,835 ש"ח בהסתמך על חשבוניות מס פיקטיביות של חלק מהחברות האחרות.

כמו כן במהלך תקופה זו הנפיק המבקש מספר רב של חשבוניות מס עבור חלק מהחברות שבניהולן וחברה אחת אחרת באמצעות חלק מהחברות שניהל, וזאת מבלי שבוצעה עסקה כלשהי בפועל. סך כל מס הערך המוסף הכלול בחשבוניות המס שהוציא המבקש עומד על סכום של 1,959,311 ש"ח.

4. המבקש הורשע בעבירות המיוחסות לו לאחר שמיעת ראיות בבית משפט השלום בירושלים, ונגזר עליו עונש של 24 חודשי מאסר בפועל; עונש מאסר על תנאי ותשלום קנס בסך 250,000 ש"ח.

5. הן המבקש והן המשיבה ערערו על פסק דינו של בית משפט השלום, וביום 2.7.2019 קבע בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים נ' בן-אור; ר' יונגורד; ו-א' דראל) ב-עפ"ג 40061-05-17 כי:

"הכרעת הדין אינה מאפשרת את בחינתה על ידי ערכאת הערעור, שכן אין בה התייחסות לכל אחד מהאישומים השונים, אין בה קביעת ממצאים ברורה ביחס לכל אחד ואחד מהם וביחס לעבירות השונות המיוחסות למערער בכל אחד מהאישומים. כך גם אין בה התייחסות לסכומים שמהערער [המבקש -י' א'] בסופו של דבר הורשע בהם"

משכך, ביטל בית המשפט המחוזי בהסכמת הצדדים את הכרעת הדין, והחזיר את התיק לבית משפט השלום על מנת שהכרעת הדין "תיכתב מחדש" וגזר הדין אף הוא "יכתב מחדש" בהתאם.

6. בהכרעת דינו מיום 12.3.2018 הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בפתח דבריו דחה בית משפט השלום את טענת המבקש כי עומדת לזכותו טענת "הגנה מן הצדק" מאחר שלטענתו נקטה המשיבה באכיפה בררנית כלפיו משהגישה כתב אישום נגדו.

בית משפט השלום קבע כי לא הוצגה כל תשתית ראיתית המלמדת על כך שהחלטת המשיבה שלא להעמיד לדין גורמים אחרים בפרשה הייתה שרירותית או נבעה משיקולים זרים, וכי אין במעשיהם של גורמים אחרים בפרשה, אשר חלקם פעלו יחד עם המבקש, כדי להצדיק את ביטול כתב האישום שהוגש נגדו.

לגופו של עניין, קבע בית המשפט כי גרסת המבקש לקרות האירועים "אינה מהימנה", וכי המשיבה עמדה בנטל להוכיח כי הוא ביצע את העבירות שיוחסו לו. צוין כי המבקש שימש כמנהלן הפעיל של החברות במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, וכי חשבוניות המס בהם השתמש במסגרת האישומים השונים היו חשבוניות מס פיקטיביות אשר לא שיקפו עסקאות אמיתיות.

7. בגזר דינו ציין בית המשפט השלום כי מספר חודשים טרם הגשת כתב האישום נגד המבקש בהליך הנוכחי הוגש נגדו כתב אישום בגין ביצוע עבירות מס דומות, ובמסגרת אותו הליך הורשע המבקש ונגזר עליו עונש מאסר בפועל (ת"פ 2271-05-12).

כמו כן עמד בית משפט על החומרה שבביצוע עבירות מס הפוגעות בכלל הציבור, וקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל.

בגזירת עונשו של המבקש בתוך המתחם, שקל בית המשפט לחומרא את הנזק הרב שגרמו מעשיו לאוצר המדינה; את העובדה כי טרם הסיר את המחדל; וכן את חומרת העבירות שבהן הורשע.

מנגד, התחשב בית המשפט לקולא בנסיבותיו האישיות של המבקש, ובעובדה כי כתוצאה מהגשת שני כתבי אישום נגדו בהפרש של מספר חודשים בגין ביצוע עבירות דומות הוא אמור להתחיל לרצות עונש מאסר בפועל במסגרת ההליך הנוכחי לאחר שזה לא מכבר סיים לרצות עונש מאסר בפועל בגין הרשעתו הקודמת.

יחד עם זאת, נקבע כי אין להתחשב בטענות המבקש לקיומה של "ההגנה מן הצדק" בשל אכיפה בררנית כשיקול להקלה בעונשו, שכן חלקו בפרשה חמור מחלקם של יתר המעורבים בפרשה.

8. לנוכח כל זאת, השית בית המשפט על המבקש עונש של 24 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג "פשע" בניגוד לחוק המע"מ או פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה); 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג "עוון" בניגוד לחוק המע"מ או לפקודת מס הכנסה; וכן תשלום קנס בסך 150,000 ש"ח.

9. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי בירושלים נדחה בפסק דינו מיום 25.6.2019.

נקבע כי עניינו של המבקש אינו נמנה עם המקרים החריגים בהם תתערב ערכאת הערעור בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, וכי לטענותיו בדבר קיומה של "הגנה מן הצדק" ניתן מענה במסגרת הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום.

עוד צויין שהעונש שהושת על המבקש אינו מחמיר יתר על המידה, ואף מקל עמו, ועל כן אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

10. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, ובקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 25.6.2019.

11. במסגרת בקשת רשות הערעור טוען המבקש כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי לא נומק כראוי, וכי לא הוכח שהוא אכן ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

כמו כן שב המבקש וטוען כי עומדת לזכותו "הגנה מן הצדק" מאחר שהמשיבה לא הגישה כתבי אישום נגד גורמים אחרים המעורבים בפרשה, ולנוכח "עיוות הדין" שנגרם לו כתוצאה מהגשת שני כתבי אישום נגדו בגין ביצוע עבירות דומות בהפרש של מספר חודשים.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

13. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או במקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין חמור או אי צדק קיצוני שנגרם לו.

יתירה מזו, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש לא תתקבל אלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (וראו: רע"פ 2895/19 אבו סווי נ' מדינת ישראל (30.4.2019)).

14. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, אני סבור כי אלו אינן חורגות מדל"ת אמותיו של עניינו הפרטי, והיא ממוקדת כולה בטענות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית.

אף טענתו כי ההחלטה להעמידו לדין מהווה אכיפה בדרנית מופנית כלפי קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום כי מעשיו חמורים מאלו של יתר המעורבים בפרשה.

משכך, הבקשה אינה מעוררת כל סוגיה עקרונית, ואף אינה מעלה חשש לאי צדק כלשהו שנגרם למבקש. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

15. אף לגופם של דברים, אין בידי לקבל את הטענה כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי לא נומק כראוי.

כפי שצוין, בית המשפט המחוזי נימק את פסק דינו בקביעה כי טענות המבקש בערעורו הופנה בעיקרן כלפי ממצאי עובדה בהם ערכאת הערעור טיטה שלא להתערב, וכי העונש שנגזר עליו הולם את מעשיו, אף בהתחשב בטענותיו ל"הגנה מן הצדק".

די בכך כדי לקיים את חובת ההנמקה המוטלת על בית המשפט, ואין צורך כי ישוב במילותיו על קביעותיו של בית משפט השלום בפסק דינו (וראו: רע"פ 7749/18 מוגרבי נ' מדינת ישראל (29.11.2018)).

16. כמו כן, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשאינו חמור כלל ועיקר והולם את חומרת מעשיו.

העבירות בהן הורשע המבקש הן עבירות חמורות המסבות נזק רב למשק ולכלכלה, ואף קיים קושי של ממש לאתרן חרף הקלות שבביצוען. משכך, נקבע בפסיקה לא אחת כי יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה בגין ביצוע עבירות אלו, וכי ככלל יש להעדיף את ההיבט של האינטרס הציבורי שבהחמרה בענישה ושל שיקולי הרתעה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (וראו: רע"פ 9904/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (21.12.2018); רע"פ 5308/18 ג'בראין נ' מדינת ישראל (18.7.2018)).

בנסיבות המקרה דנן בו המבקש הורשע בביצוע שורה ארוכה של עבירות לפי חוק המע"מ ואף גרם לנזק משמעותי לאוצר המדינה אשר טרם הושב - וממילא העונש שהוטל עליו אינו חמור כלל ועיקר ואף לא משקף את חומרת מעשיו.

17. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ממילא מתייתרת בקשת המבקש לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשע"ט (31.7.2019).

ש ו פ ט